

Hille Kok: 'Spot nooit, maar dan ook nóóit met de boodschap'

De secretaresse van God jubelt en huivert

Van onze verslaggever - Johan Moes

van het Noordhollands Dagblad van 6-MAART-2004

Volendam

- Hille Kok jubelt. Preekt het paradijs op aarde, wereldvrede. Euforisch, vol passie. Oogjes vol vuur van vreugde. Lach erom, als je wilt. Maar spot niet met de boodschap. SPOT NOOIT MET DE BOODSCHAP! Want dan loopt het slecht met je af. Hille Kok waarschuwt. Voorspelt rampspoed en ellende. Oogjes vol vuur van hel en verdoemenis. Hille Kok huivert. De 'secretaresse van God' (61) knielt bij de Mariabeelden rondom haar bed. Ze vouwt haar handen en bidt in stilte. Een vast ritueel in de slaapkamer in huize Kok aan de Volendamse Asterstraat. Op een vaste tijd: half zeven 's ochtends. Ze dankt Onze Lieve Heer voor de nacht en bidt tot Maria van het Water, waarvan Kok de verpersoonlijking is. **O, zuiver zoete Maria, Maria van het water In U vraag ik genade en breng het offer dat gevraagd wordt (...) Amen.** Ze slaat een kruis, staat op en wandelt de kamer uit. Een dik uur later loopt ze haastig door het dorp. Geen voorbijganger op straat die haar niet groet. Ze knikt ze vriendelijk toe, zwaait soms enthousiast. Klokslag acht uur gaat ze in de Vincentius-kerk opnieuw door de knieën voor God. Een 'oefening van berouw', noemt ze haar gebed. Een dagelijkse oefening van een uur. Op de terugweg naar huis hetzelfde tafereel op straat. Mensen lachen haar toe, groeten hartelijk, roepen wuivend haar naam. Ze zien haar en ze willen dat zij hen ziet. Hille Kok lacht en wuift terug. Het geeft haar een goed gevoel. Want de hartelijkheid is gemeend, weet ze, de mensen hebben het goed met haar voor. Nou ja, de meeste dan. Of veel in elk geval. "Dat is ook wel eens anders geweest", zegt ze met haar zwaar Volendams accent. "Toen ik net gegrepen was door de Hand van Onze Lieve Heer en vertelde over de visioenen die ik kreeg en de boodschappen, dacht iedereen dat ik hartstikke gek geworden was. Ik was een soort paria. Niemand wilde iets met me te maken hebben. Als ik 's morgens naar de kerk ging lachten ze me uit. Ik zei dan niks en liep gewoon door. Ik wist ook niets terug te zeggen. Later wel. Als ze dan riepen: *Hé, kijk daar gaat ze weer! Ga je weer naar de kerk?*, dan riep ik terug: "Ja, joh! Leuk! Ga je mee? Er is plek zat!" Het was niet leuk, hoor, in het begin. Want mijn man en kinderen dachten ook dat ik gek geworden was. Een nare tijd. Maar gelukkig is die voorbij. Ze begrijpen het nu, dat Onze Lieve Heer een bedoeling met me heeft. Ze accepteren dat en ze waarderen het." Uitgekozen dat Hille Kok gegrepen werd door de Hand van God is bijna twintig jaar geleden. "Ik had wat problemen in mijn privé-leven en een vriendin van me nam me mee naar Lourdes voor een vakantie. Niet

voor een bedevaart of zo hoor, gewoon om even bij te komen. Ik had ook niet zoveel met de kerk en het geloof, was officieel wel katholiek, maar was afgedwaald van het geloof. We hadden ontzettend veel lol de eerste paar dagen. **Maar op de zesde dag** dat ik er was, gebeurde het. Ik voelde dat ik door iemand bij mijn arm werd gepakt. Maar ik zag helemaal niemand. Maar het was letterlijk dat gevoel, alsof iemand je vastpakt. Het was bloedheet die dag, maar ik werd ineens steen- en steenkoud en begon te huilen. Ik had geen idee wat er met me gebeurde en ik weet ook niet meer hoe lang dat moment geduurd heeft. Maar op een gegeven moment liep ik een paar stappen weg van de plek waar ik stond en toen was het over. Ik ben nog een keer teruggelopen naar die ene plek en precies hetzelfde overkwam me. Daarna ben ik drie dagen ziek geweest. Heel beroerd: overgeven, diarree en zo. Pas daarna besepte ik wat er aan de hand was: het was Onze Lieve Heer geweest die me bij de arm gepakt had. Hij had mij uitgekozen om zijn boodschap te verkondigen. Hij had me ook ziek gemaakt om zo mijn lichaam te reinigen”.

**De Waarheid zal nu gaan komen
En velen tot jou komen
En te vragen naar Mijn naam
Geef ze raad en goede woorden
Zodat ze de stem van Mij erin horen**

Duidelijker kon het niet. Vanaf het moment dat Kok terug was in Volendam kwamen dergelijke boodschappen tot haar. Steeds regelmatig en op alle mogelijke tijdstippen. Kok stond maar één ding te doen: ze opschrijven en publiceren zodat zoveel mogelijk mensen er kennis van konden nemen. Sinds jaar en dag zijn de boodschappen te lezen in de plaatselijk krant -de NIVO-, in boekjes en sinds kort ook op een internetsite. **“Vernietigend zal je einde zijn als je Satan’s wegen blijft volgen. Schrik en doodsangst staan je dan te wachten. Liefde zal er dan nooit meer zijn”**. Nu spelen ze zelf voor God. Dat is de bron van al het kwaad, van alle ellende op de wereld, van rampen, oorlogen en ziektes. Ze maken er een puinhoop van. Dat mensen zelf voor God spelen doet Onze Lieve Heer verschrikkelijk veel pijn. Hij wil dat niet, maar wil dat iedereen zich bekeert tot het geloof in Hem. En weer naar de kerk gaat. De enige echte kerk, met het enige ware geloof, het Rooms-Katholieke. De andere geloven zijn niet goed. GOD houdt van alle mensen, maar niet van alle geloven. Andere geloven missen het HART van het geloof: de Eucharistie. Die hebben de Rooms-Katholieken als enige. Dat is ons voedsel om sterk te blijven in het geloof en in de liefde. Nee, niet de aardse liefde. De liefde voor God. Wie weigert zich daaraan over te geven, niet wil luisteren naar de boodschap van Onze Lieve Heer, en daarmee spot, krijgt berouw. Heel veel berouw. De hel ligt op de loer. Die bestaat echt, hoor, en hij wordt al vaak geïllustreerd in oorlogen en andere rampen. De grootste leugen van de duivel is dat hij zegt dat de hel niet bestaat. Maar ik heb hem gezien in visioenen. Het is vreselijk. Een groot vuur met daarin één grote glibberige massa. Van mensen, die geen mensen meer zijn, maar half mens en half dier. Ze schreeuwen het uit van pijn. Het is écht verschrikkelijk! Dus ik zou niet spotten met de boodschap. Mijn man Jan deed dat vroeger wel. Maar hij heeft van Onze Lieve Heer de hel ook even mogen zien. En sindsdien spot hij er nooit meer mee”.

In de **nieuwjaarsnacht** van het jaar **2001** manifesteerde de hel zich in **De Hemel** in Volendam. Minder dan een maand daarvoor kreeg Kok een boodschap met als titel -De Waarschuwing-: **Mijn kinderen, HET VUUR BARST LOS OVER DE AARDE. DE VERSCHRIKKING IS GEKOMEN. WAT EEN CHAOS, WAT EEN ELLENDE. HET**

VERDRIET IS ONMENSELIJK AAN HET WORDEN. MENSEN WEEST TOCH OP UW HOEDE. WEEST TOCH WAAKZAAM, BIDT DE ROZENKRANS. DE AARDE ZAL VOOR 'N DEEL VERGAAN DOOR DE VERWOESTING DIE ZAL KOMEN. Zo'n boodschap op zo'n moment. Griezellig haast. Maar zelfs Hille Kok kan niet geloven dat ze de hel in

De Hemel heeft voorspeld. Dat van het vuur, de ellende en de verwoesting is vast en zeker meer algemeen van toepassing, zegt zij. Op wat de mensheid te wachten staat. Alhoewel? "Die oudejaarsavond, ik had de hele avond al een raar gevoel. We zijn niet eens opgebleven tot twaalf uur, wat we normaal altijd wel doen. De stekker van de telefoon ging eruit en we gingen vroeg naar bed. We sliepen als een blok, hebben niks gehoord van sirenes of wat dan ook. Pas de volgende ochtend, toen ik de telefoon weer aansloot, werd ik gebeld door mijn dochter, die me vertelde wat er gebeurd was. Waarom dat zo gegaan is? Ik weet het niet. Maar ik weet wel dat mijn man meteen naar *De Hemel* zou zijn gegaan als hij had geweten wat zich daar afspeelde. Om te kijken of hij iets kon doen, of hij kon helpen. Met alle gevolge van dien misschien. Dat is niet gebeurd. Onze Lieve Heer heeft ons voor een nacht in een coma laten vallen". HILLE KOK, tussen jubel en huiver: "JEZUS zegt dat ik moet blijven vechten voor het LICHT. Voor ZIJN LICHT. En dat zal ik doen".

Foto - Rob Bruijn